

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku S. B.
przy uczestnictwie Miasta w W., S. B.,
Z. B., M. J. P., D. Z., A. B. i J. B.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestnika postępowania m. w W. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 czerwca 2011 r., którym stwierdzone zostało z dniem 27 maja 2005 r. zasiedzenie własności udziału 2/3 w zabudowanej nieruchomości w W. przez I. i S.

małżonków B. na zasadzie wspólności majątkowej małżeńskiej. Podstawą prawną zasiedzenia był art. 172 § 1 i 2 oraz art. 336 k.c., z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym (...). Oddalając apelację w tej sprawie Sąd drugiej instancji przyjął ustalenia faktyczne i podzielił ocenę prawną Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawczyni S. B., nie powołując żadnej podstawy prawnej ograniczył się do stwierdzenia, że orzeczenie Sądu Rejonowego było błędne przez „przyznanie wnioskodawcom nie całości działki ale udział 2/3 części”, a to „jest sprzeczne z zasadami nabycia nieruchomości przez zasiedzenie i w istotny sposób narusza obowiązujące prawo i dlatego konieczne jest wniesienie „kasacji” w niniejszej sprawie. W odniesieniu do postanowienia Sądu drugiej instancji pełnomocnik nie sformułował żadnych wniosków, poza oczekiwaniem orzeczenia Sądu Najwyższego na podstawie art. 393¹⁵ (chyba zamiast art. 398¹⁵ § 1) k.p.c. W piśmie z dnia 21 marca 2014 r., mającym uzupełnić braki skargi kasacyjnej podał jedynie, że „koniecznym jest sprostowanie postanowienia Sądu Rejonowego i orzeczenie, że całość działki nabył przez zasiedzenie I. B. i jego małżonka S. w całości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu i powinien był to już uczynić Sąd drugiej instancji po wpłynięciu do niego pisma procesowego pełnomocnika wnioskodawczyni, także po „uzupełnieniu braków” (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Wyjątkowo zdarza się otrzymać przez Sąd Najwyższy pism procesowych, mających w dodatku stanowić o wniesieniu wyjątkowego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, tak niedbale i wadliwie od strony prawnej sporządzonych.

Pełnomocnik wnioskodawczyni nie spełnił żadnej przesłanki wymaganej dla skargi kasacyjnej przez art. 398⁴ § 1, 2 i 3 k.p.c. Z brzmienia samego tytułu pisma procesowego wszczynającego postępowanie kasacyjne (nie ma ono daty) i z dalszych stwierdzeń oraz powołania art. 392 § 1, art. 393¹ pkt 1 oraz art. 393¹⁵ k.p.c. wynika, że profesjonalny pełnomocnik wnioskodawczyni nie zauważył, iż od szeregu już lat nie ma w sprawach cywilnych kasacji, tylko jest skarga kasacyjna, a przepisy k.p.c. jej dotyczące zostały znowelizowane. Niezależnie nawet od tego

nie zauważył, że skarga ta przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, a nie od orzeczenia pierwszo- instancyjnego, wobec którego sformułował skargę i wadliwość tego właśnie orzeczenia uznał za konieczną przyczynę wniesienia „kasacji”. Poza kilkoma zdaniami, w których przyznał rację uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego, postanowienie to było dla pełnomocnika skarżącej raczej obojętne, czemu dał wyraz w pkt 4 bardzo krótkiego uzasadnienia, pisząc: „Kasacja w zasadzie dotyczy tylko rozstrzygnięcia czy słusznym jest postanowienie Sądu Rejonowego...” itd. Patrząc z punktu widzenia interesów reprezentowanej wnioskodawczyni, która przez prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego ma już stwierdzone zasiedzenie 2/3 własności nieruchomości, zaniechał wskazać, że wnosząc „kasację” winien podać, czy chodzi mu o podważenie orzeczenia w całości, czy też w części.

Na koniec należy dodać, że pełnomocnik skarżącej w ogóle nie doszedł do tych przepisów k.p.c., które wymagają sformułowania wniosku wraz z uzasadnieniem wystąpienia podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), jak zresztą nie wskazał również podstaw samej skargi kasacyjnej przez sformułowanie zarzutów wobec zaskarżanego orzeczenia (art. 398³ § 1, art. 398⁴ § 1pkt 2 k.p.c.); chyba że za takowy zarzut zamierzał uznać zdanie w piśmie uzupełniającym wniosek: „obowiązujące prawo materialne w postępowaniu o zasiedzenie ustala, że tylko wyłączny właściciel nieruchomości może domagać się zasiedzenia”, co jest oczywiście całkowitym pomieszczeniem posiadania z własnością, do której dopiero prowadzi zasiedzenie (art. 172 k.c.).

Wskazane błędy dyskwalifikują skargę, jako pismo procesowe i z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. podlega ona odrzuceniu.